

No's tornen
Los originals.

Senmenari Català il·lustrat

Sortirà'ls dilluns

"EL PADRE JUANICO," A MADRID.

L'obra del notable autor català estrenada ja podria a Madrid, a sigut un èxit. Los diaris madrilenys l'elogien molt, provantnos sa imparcialitat, (estudiada) y dirigint en sempre al Sr Guimerà francs indignas de gent educada.

Deixem això apart, y anem a veure quins son los motius que obligun al Sr Guimerà a estrenar las obres en castella. Encar que no ho sabem, no cregem que aquestes sigan de forsa. ¿Es que faltan actors al teatro català? No; encar que crech qu'això es una de las rasons qu'ets donan per explicar la conducta del Sr Guimerà.

Mes ni aquesta ni cap més son prous pera desfer la lògica de que l'autor del Mar y Cel, se deu a Catalunya. Molt honra es per nosaltres que en terras estrangeras reaplaudeixi a un català, mes no en aquest cas; si despres d'haverse estrenat "El Padre Juanico a-

aquí, s'hagues traduhit y representat a Madrid, llavors sí, llavors nos enorgulliriam de tenir en nostra patria una notabilitat y nos complauriam mes los

elogis dirigits al eminent autor català. Mes ara no; ara los que de veras son catalanistas, los que no ins deixen portar per apassionaments personals veuen en la conducta del Sr Guimerà una conformitat grant en son modo d'esser. Lo que fa el Sr Guimerà no es ni ha estat may donar gloria a Catalunya, es sols enganar als castellans donant-losli la preferencia que

a nosaltres se deu. Olegeixi cert dia si de la vila de l'òs y veuria com se fan valer sos aplausos, veuria que la gent de Madrid no son ni sols dignes de que s'fassi cas de sos entusiasmes i de si el Sr Guimerà algun compromís ab alguna companyia o empresa cas-

tellana? No ho crejem, perquè llavors fo-
ra molt més sensurable sa desatenció.
Voldriam donchs saber exactament quina
es la causa d'eixa irregularitat que no sa-
bem explicar. Voldriam equivocarnos
en nostres afirmacions, y que vohem so-
lidas vinguessin à destruir nostres a-
preciacions. Llavors tornaria à ser per
nosaltres en Angel Guimerà, l'home ag-
nant de nostra patria, que desprecia
glorias vingudas d'ahont venen nos-
tres mals, y tornaria també à renai-
xer la tranquililitat en nostre esperit.
L'amor à Catalunya es qui'ns fa par-
lar, lo desitj d'un goig que nos ha rigut
robat, es qui'ns mora à formular a-
questa queixa. Juljims com vulguin l'pi-
blah, juljims com vulguin los amichs
del P.^e Guimerà, estiguin uns y altres
consentits de que nostres apreciacions
son nascudas de cors catalans, gelosos de
nostres glorias.

Dimas

VESPREJANT

Es al cap. sempre, i sol la serralada
fa temps que ha tramontat
mes encara la roija novelada
se recorda del última mirada
que al pondres li ha donat.
Dalt d'aquell salze l'rossinol vorila
sos cants plens de dolso,
l'estel de la vesprada al cel tit-tita
y s'ov com las campanas de la vila
trilhejan l'oracio.
Rotornant de la Tasca, com fressejan
contents els segadors?
y'ls carros curullats que sofraquejan
de dos promesos que detris festejan
ampanan els amors

Acotxat per la llum esblzymada
el món s'ha condormit;
Tot à la calma y al repòs convida
y'l grill comonsa ja la repotida
cansó de cada nit.

Y sempre aixís, eternament, darrera
d'un jorn un altre'n va
el mon tranquil un altre dia espera
mes may l'home ab certesa verdadera
pot dir fins à demà.

MANEL FOLCH TORRES

La Confessió d'un diablet.

Menut com una rata, viu com un estornell,
dejala gent que la picardia no l' deixava crei-
xer. A casa, à estudi, no hi havia qui' l' fes es-
tar quiet: la sanx li bullia, el son pensament
era una bala de vidre. Ab aquesta immobili-
tat de cos y ànima a prop seu no hi havia ve en
repòs. Sinó que observant lo be veuren que la
rivor, bellea de l'ànima, s'emporta més sim-
patias que l'hermosura física. Lo goig sort
d'en Ricardet era l'entar dotat d'aquella grà-
cia. Douè hi sol dir que fos rebassut, cap-
gros y una mica guerscolé, si de tot ell ple-
gat lo que feria à tothom era l' brasil len-
cés que duya als ulls, l'agilitat d'aquell pen-
sament llampegós, la simpática traydoria
que's dibuixava en el plegat de sos llavis?
Dense aquesta bellea de l'ànima qu' exer-
cia sobre'ls altres un poder de simpatic-
gayre bé despòtich, i com el senyor Ventura
un mestre tan tocat y nivat, hauria cedit
à la ridicula pretensió d'aquell rat-buff?
¿ Ell anar à confessarse perquè hi amon-
'ls mitjans y'ls grandassotj?
— No veus qu' ets el darrer dels pàrmels, un
miquet que no pujar dos pans de terra.

que ab prou feynas sapís parlar y que no fanias mes que comprometreu ab el sociell y renou que mourias per l'Íglesia, com sols mouer per tot arren, diablet? Aixís de confessarse es molt serió; no es pels violets com tu, qu'encare no saben qu'es peccat, yí que no ho es, qu' es divísio, ni contrició, ni res de lo que cal conèixer. No pot ser Ricardito no pot ser — exclamà el senyor Ventura tot aixugantse las ulleras ab el mocador de quadros entre las mans.

Peró en Ricardet, plantat com qui din sota'ls genells del mestre, tot envabamat y fent ballar els dits de las mans, que segons reglament, havia de mantenir encastadas al darrera mentres escoltava, va esperar que'l senyor Ventura se tornés a posar las ulleras y, un cop segur de que'l veja bé, ab un somris tan atívesit com simpátiich, fén una giravolta ab els brassets enlayre y fergint ben depresa de la puntada de pen que podia rebre, va responder estant ja à camus:

— Donchs hi auiré; sí, hi auiré — T tant va ser aixís que hi va anar. El mateix senyor Ventura presidint la fela dels grans, tan alt com era, va dir de la mà aquell nap tot el canís: "Al cap y al fi, qu'aquest diablet consenses à veure com els altres practican — pensau el pobre home — mes aviat li farà bé que mal. Feria diferent que jo, presentment ho en serió, lo portés à agenollarse als peus del confessor, tan nano com encare. Jais no ho faré ni permetere per qu'ell ho fassi."

Peró dins l'Íglesia ni l'ajudant ni'l senyor Ventura eran prou à fraccionar las inquietas rengleras de ricots à propositio dels confessio-

naris que los esperava d'un à un.

— Pit! — cridava'l mestre — A ver esta devocion; el recogimiento que los

he medicado, sens recordarse ja d'un Ricardito, que, d'un grupu à l'altre feya, mes camus que un gos d'atura entre las ovelas. Y aixís anava confessantse aquell collegi, per partidas de cinch ó sis, entre altres tants confessorians, quan, de sobte, el fitxo d'en Ricardet, parant d'una emprenta à un demitjans qu'anava ja à agenollarse, li preu latanda y s'plantó tot dretet devant del confessor, fent la senyal de la creu.

— Èi també! — va preguntarli'l Pare tot estranyat.

— Èi senyó —

— A veure donchs: ¿Quants peccats tens?

El moment que s'el mira ribent y diu:

— Oh y tu?

— Com jo? — exclamà'l confessor, guanyat per la innocencia entressada d'aquell baylet. — Jo no t'haig de dir els meus; tu m'has de dir els teus. A veure: ¿Ja entimas forsa als teus pares? Aquell fillot va fer que sí ab el cap; pero tot seguint afejió: — ¿Tín?

— No home, jo no t'ho haig de dir — tornava'l capellà — Èis tu qui has de respondre. A veure: ¿ja ets bon mingy? El nen feya que sí ab el cap.

— Aixís home! No dius pas mentidas? Moltes ve dies, ay? Vaja respon.

— Y tu? —

— Home jo no! — Però aquell diablet s'el mirava al la desconfiansa mes delatadora y gromoció de la testa y exclamà:

— Embutezero...!

Maris Oller

Donant à morts sento que tocan lo cor ab forsa un sotrega; à mos ulls hi venen llagrimas y tot seguit penso ab ella.

El Estrech.

TEATROS

PRINCIPAL

Dilluns celebra soa benèfica, lo primer actor y director Sr Zúñiga, estrenant las obras que componian el programa. L'entrada bona. Demà tindria lloch el del actor Sr Santolaria, posant en escena "L'Henriette" d'en Friedrich Schlegel y estrenantse "Por mar y por tierra", del Sr Lapiedra acabant la funció ab la divertida comèdia "Carlos I."

ROMEA

Continuan las representacions de "Lo Nuvi", en las que'l primer actor Sr Dorías acompanya diàriament una ovació.

De tot

El dilluns se celebra à l'Audiencia la vista d'apelació contra l'auto de procesament dictat contra en Pere Aldasoro y Sr Enrich Prat de la llibra ab motiu dels sueltos que motivaren la suspensió de la Renaixensa.

Los defensors, que ho eran en Joan Permanyer y en Lluís Duran y Ventosa demanaren la rescissió de l'auto apelat, fundantse en que dets sueltos no continen cap delictu compicis en lo lloch Penal.

En nostra Universitat s'ha format una agrupació catalanista, adherida à l'Unió, anomenada "Ramon Lull", quedau constituhida la Junta en la següent forma: PRESIDENT, Emili Vallès; VIS-PRESIDENT, Jaume Algarra; SECRETARI, Rafael Maspons y Lamata; VIS-SECRETARI, Narcís Terribas; y TRESORER, Donaventura Pedemonte.

Lo Orfeó Català ha comensat los ensaigs del coro descriptiu à veus solas del immortal "Havé" "Los Fiquets de Valls."

S'ha publicat una nova edició de la cançó popular "Los Segadors", per veus solas y acompanyament de piano, armonizada per Sr Joseph Lapetra.

La Opinión Catalana, de l'Havana, reproduceix un article de nostre colaborador, lo florejat poeta Manuel Solch Goyes, que publicarem en lo número 2 de "LO CONCELLER", Nos complaen en extrem.

Un literat Riús està traduhint à sa llengua l'drama del eminent Guimerà "Dona Digna".

Dissapte pta 19 lo Centre d'Actors Manos celebra l'IV aniversari de sa fundació, ab una lluhidissima vetllada; llegintse potens alusivas à la festa. U. notable acordeonista Sr Pollet executà quatre dificilas perras de son repertori. La concurrència que no en creasa l'aplaudi ab justicia.

Dijous passat à la nit, Sr Lluís Labarta donà una conferencia, en lo Saló de càtedra del Ateneo Barcelonès, sobre'l tema «LOS TREVALLS DE FORÇA EN Catalunya». Lo Sr Labarta fou aplaudit càlurosament.

CORRESPONDENCIA

(Tançada'l dijous)

J.E. — De las cosas íntimas, publiquen la mes aprofitable en aquest

E. A. G. — Esperavam més de vostè.

P. C. — A estudi! no ven que no sap ni posar (estimo) t'estimo.

P. L. — No's cansi que encar que arreglés la forma, no val res'l pensament.

J. C. — Moltes gracias; s'agraieix l'envio

P. R. — Aceptat y enviat sovint.

D. T. — No va de cap manera